

ОЧАЈ ИНТЕРИОРНОГ КРАЈОЛИКА

На почетку, овај „потповршински свијет“
незадовољена нагона, полусан, страх,
изненадан страх од смрти, ал од смрти
БАШ ВЕЧЕРАС. Сам у постељи (чињеница
није узрок јаду) осјећа смртник
властиту блискост.
Аналогије тајни свијет примиче се лако,
на љубичасту кроку зоре . . .

магија

знакова, предсказања, знамења: све
у антологији тог очаја трпа се, пуни,
ко лађарски терет. И слике, мноштво
слика: „Излет на Химеру“, „Ка Лети“! . . .

Дуго у ноћ чита писма драгих:

„мислим да се може умријети од вишезначности
једнога тренутка“ — шест љубави, шест
промискуитета; све тако незнатно . . .

Из дубине једњака потицај долази,
у храпавом, муклом гребану.

Он понире тамо, у те гусјеничаве пршљене,
у црне титрајуће тачкице, властитим
крвотоком путује; у уснулу тијелу
мрачни хипохондар буди се. Бриди
у утрнулој нози, кључа у трошној алвеоли,
копка у обамрлој поктожици. Унутра је све
смеђе, баш као у земљи, и тај земни дух
одједном се уздиже, наредбу издаје:

ОСМОТРИТИ ГАЛЕБА У ЛЕТУ, А ОНДА ГА
ОПИСАТИ!

Писац, бунован, устаје
и лаћа се оловке —
Смрт је изгнана приоритетом задаће.

КРАТАК ПРИЈЕВОД КЛОДЕЛА

Како то да, када говорим, све постаје
јасно, мада ништа не појашњавам, и како
надахнуће у мени се стани?

Тако јер не говорим оно што желим,
већ затрудним у сну,
и не могу објаснити откле извлачим

свој дах, јер дах мој, у ствари,
извлачи се из мене.
Ширим празнину унутар себе,
отварам уста,
удишем зрак,
издишем га ван.
Ушчувавам га у облику појмљиве ријечи,
и изрекавши је, знам што сам рекао.

(La Ville)